

Ο γερμανός στρατιώτης γράφει στη γυναίκα του Γάλλου στρατιώτη που έχει σκοτώσει

Αγαπητή γυναίκα του Ζεράρ Ντιβάλ,

Δεν ξέρω πώς να ξεκινήσω, δε βρίσκω τα λόγια να σου εξηγήσω τι έγινε. Κρυβόμουν τρομαγμένος σε ένα χαράκωμα στην προσπάθειά μου να προστατευτώ. Ξαφνικά, κύλισε στα πόδια μου ένας στρατιώτης από το εχθρικό στρατόπεδο κι εγώ, χωρίς να το σκεφτώ, τον σκότωσα, λέρωσα τα χέρια μου με αίμα. Όσο και αν τρέμω να το παραδεχτώ, ο άντρας αυτός ήταν ο άντρας σου. Γι' αυτό σου στέλνω αυτό το γράμμα.

Μα πριν σκεφτείς οτιδήποτε, θέλω να σου πω πως μεάνιωσα, μεάνιωσα πικρά, όμως ξέρω πως τώρα πια αυτό που έγινε δεν αλλάζει. Ομολογώ πως, αν μπορούσε να επαναληφθεί εκείνη η στιγμή, δε θα τον σκότωνα. Ο νους μου είχε θολώσει. Ο πόλεμος με έκανε να σκέφτομαι παράλογα, με μετέλλαξε σε έναν άλλο άνθρωπο, διαφορετικό από αυτόν που πραγματικά είμαι. Εγώ δε θα σκότωνα ποτέ κανέναν. Η πλύση εγκεφάλου που μας έκαναν στις σχολές των Ες-Ες Ναζί, στρέβλωσαν τη σκέψη μου, με έκαναν να πιστέψω πως ο άντρας σου δεν ήταν παρά μόνο μια ιδέα, ένας συνδυασμός και έτσι εγώ αυτόν τον συνδυασμό χτύπησα.

Τώρα πια, σκέφτομαι καθαρά. Ξέρω πως ο άντρας σου ήταν ίδιος με εμένα. Ήταν και αυτός φοβισμένος και δυστυχημένος από τον όλεθρο του πολέμου, ζούσε την ίδια φρίκη, τους ίδιους πόνους αλλά και τον ίδιο φόβο για τον θάνατο. Όταν αντιλήφθηκα τι είχα κάνει, σου το ορκίζομαι, έκανα τα πάντα για να τον σώσω, μα ήταν πια αργά.

Ένα μόνο σου ζητώ, να μπορέσεις κάποτε να με συγχωρέσεις. Το ξέρω πως είναι τρομερά δύσκολο για σένα, αλλά υπόσχομαι πως θα σου συμπαρασταθώ, εσένα και της κόρης σου. Αν και γνωρίζω ότι δε θα μπορέσω ποτέ να αντικαταστήσω τον σύζυγό σου, εγώ θα συνεχίσω να σας βοηθώ, γιατί χρειάζομαι λύτρωση, αλλιώς θα με κατακλύζουν οι τύψεις. Θα σου ξαναγράψω.

Ο γερμανός στρατιώτης

Στεφανία Παρασκευαΐδου Γ4